

Μαρμαρινά

ΑΘΗΝΑΙ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1951
(ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΝΙΑΙΑ)
ΧΡΟΝΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΡ. ΦΥΛ. 57
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΣ
Δ)ΝΣΙΣ: Φο. Ροδίζβελτ 41 - Αθήνα

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΑΒΟΥΝΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ - ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟ ΔΗΜΟΣ. ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

«Όλη δόξα, όλη χάρη, άγια μέρα ξημερώνει και στη μνήμη Σου τό έθνος χαιρετά [γονατιστό].»

Και στη μνήμη της τό Έθνος χαιρετά γονατιστό. Στη μνήμη των τεσσάρων αιώνων αγώνων και θυσιών. Στη μνήμη των παλληκαριών της άθάνατης Έλλάδος στη μνήμη της Έλευθερίας. Στη μνήμη της διπλής εορτής.

Τετρακόσια ολόκληρα χρόνια στη μαύρη σκλαβιά.

Τό Βυζάντιο, ή Βασίλισσα και τό προπόριον της Ανατολής έπεσε. Έπεσε μαζί του, στις επάλξεις του κι ό ίδιος ό τελευταίος Αυτοκράτωρ του Βυζαντινού θρόνου, Κωνσταντίνος Παλαιολόγος.

Τά μαύρα σύννεφα της σκλαβιάς έσκέπασαν τόν ουρανόν. Ό Σταυρός κρύφτηκε στα Έλληνικά στήθη κι ό μεσουρανούσε τό μισοφέγγαρο. Τά μαρτύρια άρχισαν άπεριγραπτα. Φωτιά, σφαγή, λεηλασίες, διωγμοί, βία, καταστροφή.

Ό Έλλην Ραγιάς δέν λύγισε όμως. Τόν θέρεινε ή έλπίδα και ό πόθος.

Πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικιά μας θάνατ.

Δέν άργησαν οι σκλάβοι να σηκώσουν ψηλά τό κεφάλι και να όρθώσουν τό ανάστημά τους. Οι έξεγέρσεις άρχισαν ή μία, στην άλλη. Και εκείνοι που ξε ητεύτηκαν και αυτοί που παρέμειναν, δέν έπαψαν να καλλιεργούν τό δένδρο τό Έλευθερίας. Οι μόν προώτοι στη Δύση χάρισαν τό φως της Πατρίδος των. Κι άνέτειλε ή Αναγέννησις. Δέν ξεχάσαν όμως ποτέ την σκλαβιά τους Πατρίδα. Οι δεύτεροι πήραν τις άετοκορφές και στήσαν τό φλάμπουρο, πολεμώντας με τό καρυσόφυλλια. Κι αυτοί που ήσαν γραμματείς και διερχόμενοι στην Πύλη θεληματικά ή μη έγιναν σαράκι και κρυφή πληγή, προδίδοντας τά σχέδια και τά μυστικά των τυράννων. Στο κριτικό σχολείο καλλιεργούνται τά γράμματα και θερριδει ή έλπίδα του λυτρωμού με την πίστη στο Θεό. Όλοι μ' ένα

πόθο, μία σκέψη, μία έλπίδα: «Την Έλευθερία».

Όλα θεριεύουν, τρανεύουν.

Και νά! γίνεται ή Φιλική Έταιρία. Ό σπόρος της έλευθερίας σκορπίστηκε στα σκλαβωμένα μέρη. Ό πρωτομάρτυς και πρωτοσαλπικτής αυτής Ρήγας Φερραίος προσφέρεται στο βωμό της Πατρίδας. Σκληρή ή γέννα του καρπού. Κι οι χρόνοι περνούσαν μαύροι και ματωμένοι. Τό θαύμα δέν άργησε να γίνει. Μιά χούφτα Ραγιάδων ξεσηκώθηκε τη μέρα αυτή. Η βία και ή όλη εκάμφθη από τό πνεύμα της θυσίας και της άταπαρνήσεως. Οι θούριοι και οι προκηρύξεις γίνανε Κάστρα Έλευθερίας. Παντού στήθηκαν τά μετερήζια της Έλευθερίας. Οι ουρανοί άνοιξαν. Σαλπίζει ή πίστις. Την έξέγερσι για την άπελευθέρωσι. Κι ό κρίνος προσφέρεται στην Άγνή Παρθένο για την ανθρώπινη λύτρωσι.

Τό λάβαρο ύψάνεται από Δεσποτικό χέρι ψηλά στην Άγια Λάυρα. Τό παίρνει ή Μάνη. Τ' άγκαλιάζει ή Ρούμελη. Τό προσκυνά ή Ηπειρος κι ή Μακεδονία, τό λατρεύουν τά Νησιά. Παντού μία ψυχή κι ένας όρκος: «Η Δευτεριά ή Θάνατος».

Με την άνδρεία και την πίστη του Θεού πολεμούν. Η σκλάβια γή άχόρταγα πίνει τό αίμα. Η Έλευθερία ξεπροβάλλει. Η πλάκα της ταφής θρυμματίζεται κι ή δόξα ραίνει τους νωπούς τάφους με δαφνολούουδα. Τούδ ραίνει και μελετά τά όνόματα των λαμπρών παλληκαριών, ενώ ή Ιστορία τ' αποθανατίζει στις αίματοβαμμένες σελίδες της. Η Έλλάδα πεία Έλευθερη. Πανηγυρίζουν στερηές και θέλασσεσ. Γιορτάζει τ' άναστημένο Έθνος σ' αυτή την άγια μέρα, στην 25η Μαρτίου του 21.

25η Μαρτίου ήμέρα Έλευθερίας ήμέρα δόξας ήμέρα πίστεως και θρησκείας ήμέρα ανθρώπινης λυτρώσεως ήμέρα γιορτής και χαράς. Μνήμησ άθανάτου. Η 25η Μαρτίου. «Όλη δόξα, όλη χάρη, άγια μέρα ξημερώνει και στη μνήμη Της τό έθνος χαιρετά [γονατιστό].» E. N.

Η μονή Άγ. Έρμούλου όπως μάς την διέσωσε σε μικρό πίνακα ζωγραφικής ό συμπατριώτης ζωγράφος Κ. Α. Δημαρχόπουλος

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ

Η ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΡΜΟΛΑΟΥ

Τό Μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου, κτισμένο σε μία ώραιότητα τοποθεσία κάτω από τό βουνό της Πριονής, σε απόσταση μισής ώρας από τό Πραστείο, ήταν ήμίδηροφρη οικοδομή, στενόμακρη, αρκετά μεγάλη και με πολλά κελλιά. Η χρονολογία, που κτίσθηκε, χανεται μέσα στο σκοτάδι της τοπικής μας Ιστορίας των χρόνων της μεταβυζαντινής εποχής. Δυστυχώς ούτε ή τοπική παράδοση μάς διέσωσε τίποτε τό σχετικό.

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

Η πρώτη γραπτή μνεία για τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου φαίνεται σε μία έπιγραφή χαραγμένη σ' ένα κομμάτι μάρμαρο, που έσώζετο, μέχρι τό τελευταία πρό του έκπατριμού χρόνια, στο ύπόγειο της μονής. Έφερε χρονολογία 1650 και μάς πληροφορούσε ότι την εποχή εκείνη, δηλαδή πριν από 300 ακριβώς χρόνια, ηγούμενος της μονής, ήταν κάποιος παππάς καλούμενος Παλόςσης. Η έπιγραφή είχε επί λέξει τά εξής:

χρονολογία 1678, πληροφορούμεθα ότι τό μοναστήρι του Αγίου Έρμούλου είχε τά χρόνια εκείνα ένα μεγάλο αριθμό μοναχών που άσκοούνταν στο μοναχικό βίο. Φαίνεται όμως ότι οι της Προικοννήσου άρχιεπίσκοποι καταπίεζαν αυτό, και οι μοναχοί για να προστατεύσουν τά συμφέροντά τους κατέφυγαν στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ζητούντες όπως τους άπαλλάξη από την άρχιεπισκοπική έποπτεία και επέμβασι. Τό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως διαβλέπον στην διαμάχη, μεταξύ άρχιεπισκοπής Προικοννήσου και μοναχών του Αγίου Έρμούλου, την έγκατάλειψι και τόν άφανισμό του Μοναστηριού, για να προλάβη τό κακό έκήρυξε αυτό «...π' ντι ελεύθερον, και άουδοτον, και άκαταζήτητον, και άκαταπάτητον, και άνενόλητον, και άνεπηρέατον, μηδενί παρέχειν ό-

φείλον μέχρι και ενός όβολού» οι δ' εν αυτό άσκοούμενοι πατέρες διάγωγισιν έλευθέρως, μηδένος έχοντας άδειαν κατεπεμβαίνεν του μοναστηριού και ένοχλείν και έπηρεάζειν αυτούς, μητε ζητείν λαβείν εξ αυτών ούτε πολύ, ούτε όλίγον παντελώς, μητε του καττά τόπον όρχιερατεόντος άρχιεπισκόπου Προικοννήσου, μητε άλλου σουν αυτού, ως εΐθισται τοις άρχιερεΐσιν, άρκούμενος αυτός τω μνημόσυνω και μη έχων άδειαν ζητείν λαβείν παρά του μοναστηριού αυτού, ως άξιοθέντος έλευθερίας υπό της Πατριαρχικής άξίας και της εκκλησιαστικής εϋεργεσίας...». Έτσι τόν Σεπτέμβριον του 1678 προβιβάσθη κωνό σταυροπηγική ή μονή του Αγίου Έρμούλου, τό δε Ιστορικό της άνακηρύξεως της έγγραφον, μηδενί παρέχειν ό-

Διονύσιος έλέω Θεού άρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικός Πατριάρχης

Ό μόνον χορηγισμω και αναγκών έστι βοηθειν τοις χροίον έχουσι βοηθείας θείους και ιερεις καταγωγίσι και σεβασίσις μοναστηρίσις εις πασιν, οίς χρηΐουσι, άλλ' έλασθησ εν οίς δύναται συνίστασθαι και βεβαίωσθαι προς διαμνην αυτών άμετάπτωτον, ών εξαίρετόν έστιν ή εϋεργετημένη αυτοίς έλευθερία και άουδοσία υπό της κοινής μητρος των Έκκλησιών, της καθ' ήμάς του Χριστού Μεγάλης Έκκλησίας διά γωυ της έλευθερίας αυτής άποφύγοντες πάσαν ελασραΐν και άδικαιον άπαιτησιν των όπωσδηΐσις δύναμιν έχόντων συνταράξει αυτά και ζημιώσει τά εν οίς συνασκούνται Θεού καταγωγή οι όσιώτατοι πατέρες ευρίσκουσιν άνεσιν του έπιμελεισθαι αυτά και διασώζειν εις τό διηνεκές προς

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 4η σελίδα.

ΤΑ ΧΩΡΙΑ : ΓΩΝΙΑ

Του συνεργάτου μας κ. Ιπποκράτη Μακρή, Ιατρού (Άπόσπασμα από τό ανέκδ. βιβλίο του Κύζικος-Άρτάκη)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

από τό προηγούμενο φύλ.

Ό κόλπος της Γωνιάς είναι γραφικώτατος, έχει σχήμα ήμικυκλίου, ύπερκενείται δε αυτός δύο κορυφαί του όρους Δινδύμου, μεταξυ των όποιών ύπάρχει στενή κοιλιάς, όνομαζομένη «Όρμη». Ό κόλπος της Γωνιάς είναι περιβόητος διά την έκτακτον δύναμιν μεθ' ης ή Βορράς διά της «Όρμης» εισβάλλει εις αυτόν και έπιπίπτει αιφνιδίως και λάβρως επί των παραπλεόντων πλοίων.

Ός εΐδομεν άνωτέρω, εν τω χωρίω τούτω τό ύπ'οκροστικόν αχηματίζεται πάντοτε διά της καταλήξεως — άκς και ούδέποτε διά της καταλήξεως — έρι ή — έλε, ως εν Άρτάκη. Επίσης τό πλείοστα των έπωνόμων λήγουσιν εις — άκης. Έ-

άν προς ταύτα συνδυάσωμεν ότι εν Κρήτη ύπάρχει χωρίον Γωνιές εις τόν νομόν Ηρακλείου, χωρίον Άση Γωνιά εις την περιφέρειαν Σφακιών, είναι πολύ πιθανόν να δεχθώμεν ότι τό χωρίον τούτο άπωκίσθη εκ Κρητών, οίτινες έδωκαν εις αυτό τό όνομα της παλαιάς των πατρίδος. Έάν δε λάβωμεν ύπ' όψιν ότι κατά τάς αρχάς της παρελθούσης εκατονταετηρίδος ή Γωνιά ήρθεν μόνον 50 οικογενείας, δύναμεθα να συμπέρανωμεν ότι ούχι πολλά έτη πρότερον έγένετο ή άφιξις τούτων εκ Κρητης, γενομένη πιθανώς κατόπιν μιας των συχνών έπαναστάσεων της Μεγαλονήσου.

Παραθέτομεν ένταύθα και τινες των τοπωνυμιών του χωριου και τινες ιδιωτισμούς.

Τοπωνυμίας : Βαθειά,

Κορακιά, Καρούδια, Χαρκιά, Τσακάλα, Πλευνα, Κοντόρειο (—κοντά ρείκια—έρείκη, θάμνος εν άφθονία φυόμενος αυτόθι) Άγός, Τροχαλιές, Κρύα βρύση, Παλιτανάκια, Βράχος, Πέρα Άμοϋλι, Διπόταμος, Ράχη Καϊγάνια, Κρυστόλι, Ταράτσα, Κώχη, Ρύζια, Περιστεριό, Κλαψώδ όρος.

Ιδιωτισμοί: Έκει για —έκει δά, μία τζίτσα—όλίγον, δέν τό —σκαρφισκα—δέν τό —εοκέφθη, σφηδάκι—μικρός πΐθος. Ός ιδιάζον προΐον της Γωνιάς πρέπει να αναφέρωμεν ένταύθα τά μεγάλα, κόκκινα και γλυκύτατα κρόμμουα, τρωγόμενα νωπά εις σαλάταν, ως και μαζί με λακέρδαν. Τά κρόμμουα ταύτα μόνον ένταύθα γίνονται και εις τινες γειτονικάς κλιτύς της Κατακρυωμένης. Φαίνε-

ται ότι έχουσιν άμεσον σχέσιν προς τό έδαφος, διότι σπόρος αυτών —αλλιεργούμενος— άλλαχού δίδει κεινά κρόμμουα, τών κοινών δε κρομμύων σπόρος φυτευόμενος εις Γωνίαν παράγει κόκκινα κρομμύδια. Μεγάλη ποσότης τούτων καλλιεργεΐτο ένταύθα, ήτις έξήγετο εις Κωνηπολιν και τό περίξ της Γωνιάς.

Εις τό έπόμενον φύλλον : Τό χωρίον ΡΟΔΑ.

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΞΙΜΩΝ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Πληροφορούμεθα από την Κωνσταντινούπολι ότι ή Τουρκική Κυβέρνησις επέτρεψε τά ταξείδια των ανταλλαξιμων στην Τουρκία χωρίς τις ιδιαίτερες γι' αυτούς διατυπώσεις.

Ύστερα άπ' τη νέα αυτή άπόφαση της Τουρκικής Κυβερνήσεως δημι-

ουργούνται εϋνοϊκώτεροι όροι για μία ομαδική έπίσκεψη στην Πατρίδα, πράγμα για τό όποιο θα έπρεπε να ένδιαφερθούν από τώρα τά πατριωτικά μας Σωματεία, άν θέλουσιν να πραγματοποιήσουν την έκδρομή τό έρχόμενο καλοκαίρι.

ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΙΑΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γιά να γνωρίσουμε
την Ιστορία
του Μαρμαρά

ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. Σ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ

ΛΙΜΕΝΟΔΕΙΚΤΗΣ

Του ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ, της ΘΑΛΑΣΣΗΣ του ΜΑΡΜΑΡΑ, της ΜΑΥΡΗΣ και ΑΙΟΛΙΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ, συγγραφείς μὲν ἀπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ἄρχογράφου Ι. Γ. ΝΟΡΙΕ καὶ τοῦ Ἱταλοῦ καθηγητοῦ τῆς ναυτικῆς ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ, μεταφρασθεῖς δὲ καὶ ἐπεξεργασθεῖς ὑπὸ ΙΩΡΔΑΝΟΥ Γ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΟΥ, καθηγητοῦ τῆς ναυτικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ Σόφου.

Ἐν Ἐφομοῦλαί 1872

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ

(σελίς 16')

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ἀπὸ τὸ προηγούμεν. φύλλον

Λιμὴν τοῦ Κουτάλι

Συχνάκις συμβαίνει ὄστε τὰ πλοῖα, καταλαμβάνόμενα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς Τ. τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρά ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς Τ. καὶ μὴ δυνάμενα νὰ ἀγκυροβολήσῃσι κάτωθεν τῆς ἀκτῆς ταύτης, πλησιάζουσι καὶ στέκονται εἰς τὴν νῆσον Κουτάλι, εἰς τὴν Τ. τῆς νῆσου Ραββῦ, εἰς 5 ἢ 6 ὄρυ. βάρους.

Ἐπὶ τῆς ἄκρας Γαρτῆς νῆσου Κουτάλι ὑπάρχει ὕψαλος ἐπικίνδυνος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθάθησαν πλοῖα. Ἡ ὕψαλος αὕτη ἀπέχει 1 μίλ. περίπου ἀπὸ τῆς ἄκρας, ὥστε χρεῖα προσοχῆς. Κατὰ τὸ παρὸν τὰ πλοῖα εὐρισκόμενα περισσότερον ὀπίσω, εἰσέρχονται εἰς τὸν λιμένα Κάμερα. Ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ νησιδίου μεταξὺ τοῦ Κουτάλι καὶ τοῦ Ραββῦ, εἰς τὴν Ο. τοῦ Κουτάλι, ὑπάρχει φανὸς με φῶς σταθερὸν, φαινόμενον εἰς ἀποστάσεως 10 μίλ. Εἰς τὸν λιμένα Κουτάλι, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ καλλίτερον καταφύγιον εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρά, ἀγκυροβόλεται εἰς βάθος 5 1/2 ἕως 7 1/2 ὄρυ. με πυθμένα χαλίκων, εἰς 5 ἢ 6 γουμηνιάς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς.

Νῆσοι τοῦ Πρίγκηπος

Αἱ νῆσοι τοῦ Πρίγκηπος εἶναι 9 τὸν ἀριθμὸν, κείμεναι μεταξὺ τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας καὶ τοῦ στομίου τοῦ Καναλίου τῆς Κων/πόλεως. Ἡ μεγαιετέρα, ὀνομαζομένη καθ' αὐτὸ Πρίγκηπος, εἶναι μακρὰ καὶ στενὴ. Αἱ δύο δυτικαί, ὀνομάζονται Ράδα ἢ Πρώτη καὶ Εὐδοξία. Μία ἄλλη ὀνομάζεται Χάλλη, ἕνεκα τοῦ χαλκοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται ἐκεῖ. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσι καλοὶ λιμένες, ὅπως καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς μεγάλης ξηρᾶς. Εἰς ὅλην τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρά ἡ παραλαγὴ τῆς ναυτικῆς πυλίδος εἶναι 8ο μοίρας Δυτικῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐξηγήσις λέξεων:

Μία λέξις, μέτρον ἴσον πρὸς τρία μίλια. Μία ὄρυγιά, μέτρον ἕξ ποδῶν, ὁ δὲ ποὺς (ποδάρι) ἔκ δόδεκα δακτύλων. Συνασμαὶ ὀνομάτων ἀνέμων. Ἱταλιστί, ὅπως συνηθίζουσι νὰ τοὺς μεταχειρίζονται οἱ ναυτικοὶ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μετάφρασίς των: Γρ. Τ. Γραυγοτραμουνάνα = Βορέας, Α. Λεβάντες = Ἀπριλιώτης, Ο. Ὄστρια = Νότος, Γαρτῆς = Νοτιζέφυρος, Τ. Γραμουνάνα = Ἀνατολῆς, Γρ. Γραυγός = Ἀνατολιώτης, Γρ. Α. Γραυγολεβάντες = Καικίας, Α. Πη = Γρ. Λεβάντα κίρτα γραυγός = Μεσοκαικίας, Σ. Πη Α. Συρόκο κάρτα λεβάντες = Μεσεύθος.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Μεγαλοπρεπέστατο τελεσθῆναι στίς 4 Μαρτίου στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Χατζηκυριακίον Πειραιῶς) τὸ 40ήμερον μνημόμυνο τῆς

Ἀννίκας Δανηλίδου, ἀπὸ τὸ Πρασιεῖο. Τὴν ἐπιμνημόσυνο δέησι παρακολούθησαν πολλοὶ συμπατριῶτες.

Τ. Χ.

Καημοί..

Ὁ Γιακουμῆς

Ἔϊ, πῶς φωντύνουν οἱ καημοί!

Γεῖά σου, λεβέντη Γιακουμῆ
Μὲ τὸ γαρούφαλλο στ' αὐτεῖ καὶ τὴν κορμωστασιά
Τὴν εἶδες τὴ Μοσκοκαρφιά; [σοῦ!]
Θαρρεῖς, καθόταν στὰ καρφιά,
Καθὼς περνοῦσες κί' ἔστελνες τριγύρω τὸ σεβτῆ σου.

Βγήκε κορυφὰ 'πὸ τὸ λιανό,
Κί' ἕνα κλωνί βασιλικό
Σοῦ πέταξε σημαδιακὸ—καρφώθη στὰ μαλλιά σου!
Κί' ἀπ' τὴν ἀπάναντι φωλιά,
Τραγοῦδι ἀρχίσαν τὰ πουλιά,
Γεατὶ, λεβέντη Γιακουμῆ, σοῦ κόπηκε ἡ μιλιὰ σου.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ κουπί,
Ἦρθαν στὰ χεῖλη σου σκοποῖ,
Καί, στὴ σαντίλα, φούντωσαν καημοὺς στὰ πλλη
Κί' ὅσοι γνωρίζαν τὸ γεατὶ! [κάρτα!]
—Εἶχες βασιλικὸ στ' αὐτεῖ!—
Ταξίδεuan μέσ' τοὺς λεκανοὺς καὶ ξέχασαν τὰ ψάρια.

Α. ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ

ΠΡΑΞΕΙΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τῆς Θωμαῆς ἡ ροδιά

τοῦ συνεργάτου μας
κ. ΘΕΟΦΑΝΗ Σ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ

Ποιὸ εὐλογημένον χερί τὴν εἶχε φυτέψει κείνη τὴν ροδιά μπροστὰ στοῦ Μιχαῆλ τοῦ Διομαντῆ τὸ σπίτι στὸ Πρασιεῖο, κανέννας δὲν τὸ ἤξευρε. Ὅλοι ὅμως οἱ κάτοικοι καὶ πεῖο πολὺ οἱ μικροὶ δαιμόνοι τοῦ χωριοῦ, ξέυραν τὴ γλύκα ποὺ εἶχαν τὰ ροδιά τῆς. Σίγουρα θὰ στολίζε κάποιο βωμό, τῆς Ἀρτέμιδος ἢ τῆς Δήμητρας, δὲν λατρεύονταν στὴν Προκόννησο τὸ Δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου, ἴσως καὶ γιὰτὶ συνάρει με τὸν γέρο Πλάτανο καὶ τὴ Βρύσι, τὴ νεραϊδόβρυσι τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ μπροστὰ στὸ ξαύλι τῆς Ὀσμίου, ποὺ ἔμεινε στὴ Θωμαῆ ἀπ' τὸν πατέρα τῆς τὸν Χατζημιχαλάκη, ὕψωνε τὸ κατὰ πρᾶσινο λυγερὸ τῆς κορμὶ ὡς τὸ δεῦτερο πάτωμα καὶ φορτῶνταν με κατακόκκινα ροδιά στὴν ἐποχὴ. Τὶς καυτερές Αὐγουσιaticές μέρες, κάτε ἀπ' τὸν Ἰσκιο τῆς, στὸ ἀσβεστωμένο πεζοῦλι ἔγνεθε τὴ ρόκα τῆς ἢ Θωμαῆ, ἡ γυρνοῖσε τὸ ροδιὸν καὶ τὴν ἀνέμη, γιὰ νὰ δώσῃ τὰ καλάμια τὴν Θεοδοσίαν καὶ τὴν Χαδοῦλα νὰ φάνουε στὸ λάκκο. Οἱ

γειτόνισσε ἐκεῖ μαζεύονταν τὰ βραδυάσματα τῆς καλοκαιρινῆς οσίζον, ὅταν ἡ Πασχαλὰ καί ἡ Καλοσουντάδινα πηγαιναν νὰ παραθερίσουν στὰ κρασιθάλασσα. Ἡ Μαριορίτσα καὶ ἡ Ρόδο ἀτελείωτα φέρναν τὰ ἱκράμια τὰ πολιτικά, ποὺ ποτὲ δὲν λείπαν ἀπ' τοῦ Μιχαῆλ τὸ σπίτι. Καὶ στὸ τρέγμα τοῦ ροδιοῦ, ἔγαν ὄλες τὸ μερτικό τους. Παιρνοντας παράδειγμα ἀπ' τοὺς μικροὺς νοικοκύρηδες τὸν Σταυρὸν τὸν Χατζῆ καὶ τὸν Πάνιο τὸ Τσαμουχί, οἱ μικροὶ δαιμόνοι, καθὼς εἶπαμε, τσαγκαρώνανε στὰ κλαδιά. Μόνον οἱ δαιμόνες ἢ Ποτήρι, ποὺ γυρνοῦσε κάποτε σαραντὰ νόχτες στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ ἀδιάβαστη καὶ ἀθῦμιστη, με μαῦρες στριφτές μουστάκες καὶ με κασκέτο χωμένο ὡς τ' αὐτιά, πῆγε νὰ τσαγκαρώσῃ τὴν ροδιά ἔπεσε κί' ἔσκασε καὶ γένηκε ἀφαντῆ. Καὶ ἀπὸ τότε πιστεύε δλο τὸ χωριὸ ὅτι κανένα στοιχειὸ δὲν μποροῦσε νὰ μῆπ' οὐ κανένα σπίτι. Ἐκεῖθεν ἀποστάση ὁ ψηλὸς ὁ πρᾶμματευ-

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ὁ Προκοννησιακὸς Σύνδεσμος Πειραιῶς δὲν μπόρεσε νὰ ὀργανώσῃ αὐτὴν τὴν περίοδο—ἀν καὶ τὸ εἶχε ἀποφασίσει—μὰ χοροσπερίδα ἢ μὰ καλλιτεχνικὴ Προκοννησιακὴ βραδυὰ. Ὁ ὄγκος τῶν διατυπώσεων καὶ οἱ ἐν γένει συνθήκες στάθηκαν ἀφορμὴ στὸ νὰ ἐγκαταλειφθῇ κάθε προσπάθεια. Πιστεύουμε πὼς τὸ δραστήριο Διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ Σωματείου μας—ὅπως βελιότερα—θὰ δώσῃ τὴν χαρὰ σὲ ὄλους μας, ὀργανώνοντας μὰ Προκοννησιακὴ Βραδυὰ σὲ εὐθετώτερον χρόνον. Τὸ Ὑπουργεῖο Ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35151 ἀποφάσεως ἐνέκρινε τὸ καταστατικὸ τοῦ Οἰκοδομικοῦ μας Συνεταιρισμοῦ. Τώρα κάθε ἐκμερότητα καὶ προσωρινότητα θὰ σταματήσῃ. Γι' αὐτὸ ἡ Προσωρινὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συνεταιρισμοῦ καλεῖ, γιὰ τὴν Κυριακὴ 18 Μαρτίου καὶ στὴν ἀβ-θουσα τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Συνδέσμου Πειραιῶς (Φίλωνος 11) γενικὴ συνέλευσι τῶν συνεταίρων πρὸς ἀνάδειξι τακτικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλιοῦ. — Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ αὕτη θὰ ἐξαρτηθῇ κατὰ μεγάλο ποσοστὸ τὸ μέλλον τῆς Νέας Προκοννήσου, ἔχουμε τὴν πεποίθησι ὅτι στὴ γενικὴ συνέλευσι θὰ παρευρεθῶν ὄλα τὰ μέλη. Καὶ πρὸ παντός θὰ ἐκλέξουσι στὸ Διοικ. Συμβούλιον συμπατριῶτες ποὺ ἔχουν καιρὸ καὶ διαθέσι γιὰ δουλειὰ, συνετοὺς καὶ δραστήριους γιὰ τὸ καλὸ ὄλων μας. * Μὲ ἐνδιαφέρο καὶ συγκίνησι παρακολουθῶ στὰ «Μαρμαρινὰ Νέα» τὰ ποιήματα τοῦ προκοννησιοῦ ποιητῆ Α. Μαρμαρινοῦ, τὰ ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν ἀξέχαστη Πατρίδα. Τὶ θέρημ καὶ πατριωτισμὸς! Πόση συγκίνησι καὶ νοσταλγία δὲν κρύβουν μέσα τους! Ἀν καὶ ἔφυγε μικρὸς ἀπὸ τὴν πατρίδα ὁ συμπατριώτης μας ποιητῆς, οὔτε μὴν σιγίμη δὲν τὴν ἔχασε. Τὴν ἐκλείσε μέσα στὴν καρδιά τοῦ. Κί' αὕτη τὴν ἀγάπῃ του τὴν ἀφίνει ἀπλή καὶ ἀδολὴ νὰ ξεχειλίξῃ ἀπ' τοὺς στίχους του. — Κί' ἀκόμη, με ξεχωριστὴ ἀγάπῃ φροντίζει νὰ συγκεντρώσῃ καὶ νὰ διαφυλάξῃ ἕνα μέρος ἀπ' τὸν λαογραφικὸ θησαυρὸ τῶν νησιῶν μας. * Ἡ ζωὴ καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ Παναγιῆ τοῦ Κουταλιανοῦ συγκινεῖν καὶ θρέφουσι τὸ ἀθλητικὸν κοινὸν καὶ τὴ νεότητα. Αὐτὸ εἶναι γνωστὸ, γιναιτὸ καὶ μὰ ἀπὸ τὶς ἀθλητικὰς ἐφημερίδας τῆς Προτείνουσης δημοσιεύει τὴν «ἱστορία» τοῦ Κουταλιανοῦ. — Κάτι ἄλλο ποὺ δὲν τὸ φανταστήναμε ποτὲ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε τελευταία: Κάποιος ἐκδοτικὸς βίμιλος παραμυθιῶν καὶ παιδικῶν ἀναγνωσμάτων σκέπεται νὰ μεταφέρῃ τὸν μακαριτὴν συμπατριώτη μας στὴν ἀγορὰ ζούργια, νὰ τὸν βάλῃ νὰ παλέψῃ με τὰ θηρα καὶ νὰ τὸν ἀνάδειξῃ σ' ἕνα νέο Ταρζάν. Μάλιστα λέγεται ὅτι θὰ τὸν βάλουν νὰ παλαίη καὶ με τὸν Ταρζάν καὶ μὰ ποὺ ὁ Παναγιῆς εἶναι «Ἕλληνας θὰ νικήσῃ τὸν Ταρζάν καὶ θὰ πάρῃ τὸ... θρόνον του. * Στὴν ὁδὸν Πραξιτέλους στὸν Πειραιῶ, ὁ Γιῶργης Μαραγκῆς ἔχει μὰ ἀποθήκη καυσοξύλων καὶ ξυλοπυλῶν. Ὁ φειτενὸς ὅμως... καλοκαιριτικὸς χειμῶνας, τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴν μετατρέψῃ σὲ ταβέρνα. Αὐτὸ δὲν θάλεγε τίποτε ἀν ὁ Μαραγκῆς δὲν ἦτο παλαισημερολογίτης καὶ ἀν δὲν ἔσπευδε τὸ σκάνδαλο τῆς Μαριὰμ, ποὺ σάν παλαισημερολογίτης νὰ χάνει χρονοὺς δουλειῆς. — Ἐκεῖνο ποὺ κάνει ξεχωριστὴ ἐντύπωσι στοὺς Μαρμαρινοὺς πελάτες τοῦ Μαραγκῆ δὲν εἶναι μόνον τὸ καλὸ κρασί, οἱ ἐκλεκτοὶ μεζέδες καὶ ἡ περιποίηση, ἀλλὰ καὶ μὰ βαρέλα πάνω στὴν ὁδοῖα γράφει σὲ Μαρμαρινὸν διάλεκτο: Τὸ μαγαζὶ κλείν' τὸ μισμῆμ' τοῖ 2 καὶ τὸ βραδ' τοῖ 10.30'. Μάρτιος 1951

Τὸ Σκοπιδ'

τῆς, νὰ δείξῃ τις στάμπελς τῆς καὶ νὰ μαζέψῃ τὰ κουτιά τις ταντέλλες ποὺ πλεξαν τὰ κορίτσια. Καὶ τὴν δρόσιζε τ' ἀγέρι τῆ ροδιά, ποὺ κατέβαινε ἀπ' τὸ βουνό, καὶ ταράζονταν σύγκορμη σάν ἀγρίευε ἡ νοτιὰ καὶ ποσημνοῦσε ποὺ θεὰ πῆσι μὰ μαγοῦνα ἔξω. Καὶ με τὴν καταποσῶσῃ ποὺ εἶχε ὁ Κλῆς, ὁ σύντροφος τοῦ Μιχαήλου, ἦταν συνηθισμένη ἡ μαγοῦνα τους νὰ πέφτῃ ἔξω, μπροστὰ στὸν Ἀγῶργῃ καὶ τὴν Σαραντάμερο. Καὶ κάθε Γενάρῃ ντύνονταν ἄσπρη νυφοῦλα ἡ ροδιά τῆς Θωμαῆς καὶ φοροῦσε τὸν χιονᾶτο

τῆς πέπλο, καὶ τις μακρὺς νόχτες, ποὺ ὄλο τὸ χωριὸ κοιμούντανε σὲ δνεира γλυκὰ καὶ ὁ βορρῆας σφύριζε πάνω ἀπὸ τὰ κεραμίδια, τελοῦσε τοὺς γάμους τῆς με τοὺς Χθονί-υς Θεοῦς, ποὺ τῆς ἔδιναν τὴν ἀνθησι καὶ τὴν γονιμοποίησι κάθε καλοκαίρι. Καὶ τὴν φέρνω μπροστὰ στὰ μάτια μου τῶρα τὸν Φλεβάρῃ τῆ ροδιά με τὰ κροσταλλα στὰ κλωνιά τῆς, ριζωμένη, ἐκεῖ, σάν ἀπολιθωμένη Νιόβη, νὰ χόνη στὰ λα—στάλα τὰ δάκρυά τῆς, σάν νὰ θρηνῇ, ζητῶντας τὰ περασμένα καλοκαίρια. Θ. Σ. Θ.

Ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ Παναγιῆ Κουταλιανοῦ

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΜΑΣ ΚΑΤ' ΑΦΗΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ἀποκλειστικὸς «ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΝΕΩΝ». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

30 Λίγες μέρες μετὰ τὸν γάμο μου, ἄρχισα καὶ πάλιν τις παραστάσεις, μεταβαίνοντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ποὺ με καλοῦσαν. Ἐτσι ἔδωσα παραστάσεις στὸ Μορᾶ, στὸ Τσιπληκ καὶ στὸ Μερσεδές. Στὸ τελευταῖο μέρος, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς θεατάς, ποὺ δὲν ἦσαν μόνον καλοὶ φιλάθλοι ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐγενεῖς καὶ περιποιητικοὶ ἄνθρωποι, ἐκτός ἀπὸ τὰ συνηθισμένα γυμνάσματά μου, ἔκανα καὶ μερικά νέα. Ἐσῆκωσα με τὰ δόντια μου ἕνα ἄλογο βάρους τριακοσίων πενήντα χιλιogramμων καὶ με ἕνα σκυνὶ ποὺ κρατοῦσα στὰ δόντια μου ἔσυρα πρὸς τὸ μέρος μου ἕξ ἀνθρώπους ποὺ τραβοῦσαν πρὸς τὴν ἀντιθετὴ πλευρά, με ὅλη τὴ δύναμὶ τους. Σὲ μὴ ἄλλη παράσταση φέρεσα σιδερένια παπούτσια καὶ ἔβαλα στὴν πλάτη μου σιδερα βάρους δώδεκα κανταριῶν, καὶ ἐπὶ πλέον δύο ἄνδρες στοὺς ὤμους μου. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἄρχισε ἡ μουσικὴ νὰ παίξῃ κατὰ διαταγὴν μου τὸν Καλαματιανό, γιὰ νὰ χορέψω με ὄλα αὐτὰ τὰ βάρη, τὸ πάτωμα τῆς σκηνῆς ὑπεχώρησε ἀπὸ τὸ μεγάλο

βάρος καὶ ἔπεσα καταπλακωθεὶς ἀπὸ τὰ σιδερα. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ πέθαινα, ἀν δὲν ἔτρεχε ὁ Γερμανὸς πρόξενος καὶ ἄλλοι θεαταὶ νὰ με ξεπλακώσουν καὶ νὰ με βγάλουν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρισκόμουν. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀτυχίας μου αὐτῆς ἦταν νὰ χάσω τὴν δρασὴ καὶ τὴν ἀκοή μου ἐπὶ ἕνα μῆνα, θεραπευθεὶς τέλος με ποδολούτρα καὶ πολλὰ ἄλλα θεραπευτικὰ μέσα τῶν ἰατρῶν.

Πῶς ἐσῆκωσα ἕνα κατάρτι

Ἀναρρώσας τελείως, ἐγύρισα στὸ Μπουένος Ἀῦρες καὶ ἀφοῦ ἔδωσα μερικὰς παραστάσεις, ἐτοιμαζόμενον γιὰ νέα περιοδεία. Μιὰ μέρα, ἐνῶ περπατοῦσα στὴν παραλία, συνάντησα δέκα ναύτες ποὺ σῆκωναν ἕνα μεγάλο κατάρτι, γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν σὲ μὴ ἀποθήκη. Ἐπειδὴ τὸ μάτι μου δὲν ἔπιασε τὸ κατάρτι γιὰ τόσο βαρὺ ὥστε νὰ θέλῃ δέκα ἄνδρες νὰ τὸ σηκώσουν, ἐβρέ παιδιὰ ἐῖπα σ' αὐτοὺς «σάν πολλοὶ δὲν εἶσθε γιὰ ἕνα τέτοιον παληόξυλο;» «Ἀντίς νὰ μᾶς δώσῃς ἕνα χέρι νὰ μᾶς ξαλαφρώσῃς λίγο» ἀπαντᾶ ἕνας ἀπ'

αὐτοὺς «κάθεσαι καὶ μᾶς κοροῖδεύεις σάμπως νὰ σηκῶμε κανένα ἄγερο». «Βέβαια καὶ εἶναι ἄγερο» ἀποκρίθηκα, «ἀλλ' ἀφοῦ κουρασθήκατε, σταθεῖτε νὰ σᾶς ξεκουράσω ὄλους». Καὶ ἀμέσως τρέχω καὶ βάζω τὴν πλάτη μου κάτω ἀπὸ τὸ κατάρτι, τῶν ναυτῶν ἀπομακρυνθέντων, καὶ τὸ μεταφέρω μόνος μου μέχρι τῆς ἀποθήκης, σὲ ἀπέστασι ἐκατὸν τριάντα μέτρων.

Τὸ κατόρθωμά μου αὐτὸ ἀστραπηδὸν διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ ἀπ' ὅπου διάβηνα ἄκουα τὸν κόσμο νὰ λέγη: «Αὐτὸς εἶναι ὁ ὄμπερ ντὶ φρέρο (σιδηροὺς ἄνθρωπος) ποὺ σῆκωσε τὸ κατάρτι».

Λίγες μέρες ἀρνότερα ἀνεχώρησα γιὰ τὴν Οὐρανοῦαίην, ὅπου ἔδωσα παραστάσεις, κί' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Καλιβατοῦ, στὸ Παῖσαντοῦ, στὸ Σαλτοριντάλε καὶ στὸ Ρίο ντὲ λά Πλάτα. Στὸ τελευταῖο μέρος ἐπάλαψα καὶ ἐνίκησα δύο ἀδελφοὺς παλαιστὰς, ποὺ ἦσαν παρασημοφορημένοι ἀπὸ τὸν τελευταῖον Αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΙΚΙΑΣ ΜΑΣ ΣΗΑΤΤΛΗ

ΣΗΑΤΤΛΗ, [του ανταποκριτού μας].— Με μεγάλη ευρημοσύνη...

Η εκκλησία μας με τον νέο χρόνο απέκτησε κι' ένα καινούργιο Ιερό Ευαγγέλιο...

Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' εφέτος, όλοι οι έγκατεστημένοι στην πόλι μας...

Στό Βανκούβερ της Βρετανικής Κολομβίας τελέσθησαν στις 21 'Ιανουαρίου...

ΕΠΙΣΗΜΟΠΟΙΗΘΗΚΕ Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΣΥΝ. ΡΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Βασιλείον της Ελλάδος ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΣΙΣ ΣΥΝΕΚΚΩΝ ΖΩΗΣ Τμήμα Συνεταιρισμών

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έχοντες υπ' όψει τα άρθρα 2 και 5 του Νόμου 602 περί Συνεταιρισμών...

Τό ποσόν έκμισθησ η συνεταιριστικής μερίδος του έτος άνω Συνεταιρισμού...

Περίληψις της παρούσης απόφασεως θέλει καταχωρηθή εις τό Μηροφών Συνεταιρισμών...

Ο Υπουργός Γ. ΜΠΑΚΤΣΕΛΟΣ

Υπερτάτο χρέος και καθήκον όλων μας είναι να κρατήσουμε άσβεστο για πάντα τό Ιερόν φώς του Μαρμαρινού Τύπου...

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΣΥΝ. ΡΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Καλοθνται οι έταίροι όπως μέχρι τής 20ης Μαρτίου καταβάλουν τό τυχόν υπόλοιπον τής μερίδος των...

Πρός άποφυγήν παρεξηγήσεωv, καθίσταται γνωστόν εις τούς Προκοννησίους...

νολογικήν σειράν. Αν ή λίσσις αύτη δέν καταστή δυνατή, θά καταβληθί προσπάθεια...

Δόγω έλλείψεωσ χώρου τό δόγματα των νέων οίκοπεδούχων...

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ (Τού ανταποκριτού μας).— Όπως πάντα έτοι κι' εφέτος έσημείωσε μεγάλη έπιτυχία...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ: Η ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΡΜΟΛΑΟΥ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από την 1η σελίδα

δύσαν Θεού και μνημόσινον ακατάστατον των οικοδομησάντων αυτά και καλλιεργησάντων έλεημοσύνας και άριστοφυσίας...

Τό 1822, ό Ιερομόναχος Διονύσιος, καταγόμενος από την Βλαχία...

φορίες για τά γεγονότα τής έποχής του, που ριχνουν άρκέτο φώς στο σκοτάδι τής τοπικής ιστορίας...

Οι σημειώσεις του Διονυσίου έχουν ως εξής, με χρονολογική σειρά:

- 1810, δεκεμβρίου 8— ήθελα από την πατρίδα μου... 1822, Ιανουαρίου 1 πρώτη— ήνα ήγούμενος ενά ό Διονύσιος Ιερομόναχος... 1823, Ιανουαρίου 1 πρώτη— ήνα ό Γεδεών Ιερέυς και τό γράφο εις ένθύμησιν...

στην Αρχιεπισκοπή Προκοννήσου.

Η άλλαγή αύτη έγινε κατά τό μέσον ή τό τελευταίο τέταρτο τής ΙΗ' έκατοσταετηρίδος...

Τό 1892 βλέπουμε ήγούμενο του μοναστηριού τόν νεαρό Ιεροδιάκονο Πολύκαρπο...

Μετά τόν Πολύκαρπο, ήγούμενοι του 'Αγίου 'Ερμολάου μέχρι τά χρόνια του έπατρισμού...

Κατά τά τελευταία, πρό του πρώτου έπατρισμού, χρόνια, τό μοναστήρι του 'Αγίου 'Ερμολάου...

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ Στο σημείωμά μας για τή Μονή Σητιάρι, που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο φύλλο των 'Μαρμαρινών Νέων'...